

ANUL VI. - No. 4.
15 Decembrie 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în Românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

I. Ch.: Christos se naște.
I. C. Cătuneanu: În plină ofensivă francmasonă.
T. Brăileanu: Teorie și practică.
Gen. I. Tarnoschi: Din rău tot în mai rău.
Infrățirea Românească: Solidaritatea Românească.
I. V. Emilian: Reacțiunea Naționalismului Creștin.
Acțiunile Surorilor de Cruce.
Gh. Maxen: Din răsbunările național-tărăniștilor.
Apel către organizațiile L. A. N. C.
Congresul Studenților Creștini Române.
I. I. Angelescu: Din „Istoria războiului pentru
Intregirea României“.
T. I.: Să fim atenți.
O pildă, gazetarilor români.
V. L.: 10 Decembrie 1929 — la Cluj.
Se impune mai multă atenție.
Organizarea L. A. N. C. — jud. Turda.
Comitetul Uniunii Studenților Române.
O directivă pentru tinăra generație.
Casina din Geoagiu de jos.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA BOB N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Christos se naște

Pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire, din înălțimea ceriului, D-zeu, creatorul și stăpânitorul a toate se pogoară pe pământ și din sânul P. C. V. Maria, se naște prunc micuț în ieslea peșterii din Viflaim.

E noapte. Ce noapte binecuvântată, ce noapte sfântă, noaptea Nașterii Domnului Christos, noaptea de Crăciun.

Cât întuneric n'a luminat noaptea aceasta. Câtă negură n'a spulberat Lumina acestei nopți. Aceasta-i noaptea cea mai sfântă, e noaptea când ceriul se îmbrățișează cu pământul, e noaptea în care D-zeu se apleacă până la om și se face asemenea lui.

Pământul tresare înviorat de fiorul darului împlinit; iar în ceriul plin de bucurie îngerii cântă în stihuri divine epopeia nopții acesteia: „Mărire întru cei de sus lui D-zeu; pe pământ pace și între oameni bună nvoire“.

În întunerecul acestei nopți o răsărit „Lumina lumii“, cari luminează pașii tuturor oamenilor cari cu „inimă curată“ doresc a umbla în lumină. În noaptea aceasta s'a început cel mai crâncen conflict între Lumină și Întuneric. În noaptea aceasta a scăpată puterea Întunericului, s'a înecat în fluviul Luminei ce a inundat pământul. De acum numai ceice iubesc a umbla în umbra Întunericului, ca să nu li se arate faptele lor, vor fi moștenii „Impărăției întunericului“, iar iubitorii Luminei acum se bucură, saltă de bucurie, pășind în urma Luminei, care vedește și arată tuturor, faptele lor, că sunt bune. Întunerecul încă și-a avut din belșug partizanii și victimile sale. Încă dela început, după cum atrași de Lumină vin, în adorare, păstorii și Craii răsăritului, tot așa și Întunerecul imboldează pe Irod să ucidă pe Neprihănitul nou născut. Se măcelăresc mii de micuți nevinovați pentru a ispăși nașterea Celui mai Nevinovat Fiul, suportat de acest ingrăt pământ; care la

rândul său încă avea să ispășească prin sângele său, dar pe cei vinovați.

Neamul din care a răsărit „Lumina lumii“, care a venit în rândul întâiu pentru ai săi, pentru confrății, consăngenii și conaționali săi; aceștia se năpustesc cu cea mai sălbatică furie, ca să stângă de pe pământ Lumina răsărită, care vădia faptele lor rele. Aceștia cuprinși de pofta nebună, de plăcerea infernală și de cea mai monstruoasă ură insuflată de „Puterea Întunericului“, se scoală să ucidă pe Cel ce vine să-i mântue, turbă de ură împotriva Celui ce-i iubește, jură răsbunare împotriva Celui ce le-a făcut numai bine.

Aceste „lăcuste nesățioase“ ce zbiară după sângele Nevinovatului, ni-i prezintă bine pătrunzătorul scriitor italian G. Papini:

„Priviți-i deci încă odată pe cei ce rād în jurul crucii pe care Christos e mușcat de dureri!“

Iată-i acolo, îmbulziți pe coastele Țestei, ca o turmă de țapi incurțați de ură. Priviți-i bine, căutați în ochii lor, unul câte unul; îi veți cunoaște pe toți; că-s de cei ce nu mor niciodată.

Vedeți-i cum întind boturile aduldmeacânde, găturile cioturoase nasurile gheboase și corioate, ochii hrăpăreți ce svăcnesc pe sub sprâncenele stufoase. Băgați de seamă ce hâzi sunt în mișcările lor nestânjenite de neostoită cainitate. Numărați-i bine că trebuie să fie toți, leiți cu cei pe care-i cunoaștem, frați cu cei pe care-i întâlnim zi de zi pe ulițele noastre. Nu lipsește nici unul.

În față stau Bonzii cu burțile doldoră, cu inimile șoricoase, cu urechile late tixite de mărăcinii părului, cu gurile lor cât șura și buzoase, schimbate uneori în cratere de injurători. Cot la cot cu ei stau scribii neobrazăți, puchioși și buboși, cu fața de un galben urât, petecari de minciuni, răgăitori de puroiu și cerneală. Apo. Epulonii ce-și mână din urmă obscenă gra-

viditate a mațelor teancuri-teancuri, dobitoace speculând foamea, îngrășate pe vremuri de foamete, convertind în numerar răbdarea săracilor, frumusețea copilelor, sudoarea robilor. Și spurcații Zarafi pricepuți în târguieli oprite de lege și în șărlătănii, trăind ca să înștăce și să seducă; și bătoșii Legiști, nărăviți să siluiască Legea împotriva nevinovăției. Iar în spatele trușășilor stâlpi ai societății, draăia de trepăduși puși pe jaf, de barfoși, de haimanale spurcate la vorbă, de orbeți plângăcioși, de nemâncați, zdrențăroși: drojdia hămesită ce mănâncă pe sub mese și mărăe printre picioarele celor ce nu-i întind o îmbucătură ori un brânciu.

Aceștia sunt veșnici dușmani ai lui Cristos, păzând azi voioși corilonți ai unei josnice saturele, vărsând pe fața lui Cristos scuipatul molipsitor, balele greu miroșitoare, drojdiile murdare ale sufletului din ei. Care-va poate că astănoapte a cheșuit, iar cu o zi mai înainte a jurat mincinos ca să stoarcă ce nu i se cuvine; poate că altul a procreat un bastard, a cântărit cu balanțe măsluite, i-a spus nu celui ce plânge.

Astă spumă vâscoasă de omenire murdară și hoată răbufnește din latrina inimii disprețul său pentru cel ce-o mântue, turbă împotriva celui ce iartă, își năpustește batjocura asupra Cristosului ce pătmește pentru dânsa, asupra Cristosului ce moare pentru ea. Nici odată ca în ziua aceea nu s'a ciocnit cu mai multă îndărăjire în antiteza unei prăbușitoare tragedii, binele și răul, nevinovăția și păcătoșenia, lumina și întunericul“¹⁾

Neobosiți colaboratori ai lui Satan, urgisitul neam ucigător de D-zeu, nu s'au săturat cu sângele lui Christos pe Calvar, ci au întreprins diabolica persecuție de a răpune pe Christos din sufletele oamenilor. În această sfântă noapte de Crăciun când Christos din nou vine a se naște în sufletele celor ce-i poartă nu-

¹⁾ Giovanni Papini: „Viața lui Isus“, trad. A. Marcu. Edit. „Cartea Românească“ Buc., pag. 490.

mele, Puterea Intunerecului, manifestată prin fiii săi, prin acei inimi perpetui ai adevărului și ai lui D-zeu, se agită fără astâmpăr să înăbușe sufletele creștine în valul murdar de răutate și ură contra Bunătății și Iubirii, ce în noaptea aceasta descinde din înălțimi și cere intrare și sălaş de naștere la ai săi. Multe și variate manopere iscodește „cel mai urgisit neam“, ca să sufoace sau să zugrume pe cel ce vine să-și ia tron în sufletele iubitorilor săi.

Priviți căsuțele creștine, în care de alte dați în seara acestei nopți binecuvântate ardea viu lumina și „pomul de Crăciun“ și steteau toți veseli în jurul mesei ascultând cântecul colindătorilor, iar acum nici licărire de lumină, e stins și o liniște mormântală dinadins cercată, copleşte partea de sat sau de oraș unde nu se dă nici un semn de viață creștină, după ce înainte de apusul soarelui au cântat „cântecul milenei“ și un „frate“ a vorbit despre „împărăția aléșilor“.

Nu-i privește cătuși de puțin, nici un gând nu le fuge la Nașterea lui Christos, căci cel ce se naște pentru ei nu-i decât un copil ca alți copii, cu ceva mai ales, iar Maica sa care-l naște e o femeie de rând ca alte femei. Priviți oricare altă seară contrară creștinismului Tradițional și veți vedea aceeași atitudine față de Christos și așezămintele lui. În numele lui Christos tăgăduesc adevărul învățăturilor sale, căci așa au fost insturii de ucenicii lui Satan, de vorfiei lui Izrail, ca să-și împlinescă scopurile lor anunțate în talmud și precizate atât de solemn în „Protocoalele Înțelepților“.

Indiferentismul și nepăsarea, precum și atitudinea ostilă a cărturarilor creștini față de Christos, nu este decât fructul acestei acțiuni practice de veacuri, de acești inimi ai lui Christos.

Deschideți-vă ochii și priviți la toate ravagiile de imoralitate făcute de această speță leproasă de ființe, în toate societățile și clasele de oameni și îngroziți și voi veți striga: „Până când voi mai răbda pe acest neam rău și blestemat?“ Până când vom suferi a trăi sub cruda-i tiranie? Până când vom sprijini interesele celor ce dau atacul să ne distrugă?

PÂNĂ CÂND NOI CREȘTINII VOM PERSISTA ÎN A FI INTRODUSA ÎN OASTEĂ LUI IUDA CA „TOT ATĂȚI — CRUCIAȚI ÎMPOTRIVA CRUCII?“

V. Ch.

In plină ofensivă francmasonă

Din instrucțiile date lui Garibaldi¹⁾ la 1860, când a fost primit în al XXXIII-a grad al Francmasoneriei, aflăm, că, pentru francmasoni între ei, fraternitate înseamnă „un stat în stat, cu mijloace și cu o funcție independente de stat și necunoscute statului“;

înseamnă „un stat în contra statului“,

înseamnă „un stat deasupra statului, cu o unitate, un cosmopolitism, cu o universalitate care fac Francmasoneria să fie superioară statului și să-l conducă“.

Acest program destructiv, [cu trei fețe, se înfăptuește astăzi în România întregită prin jertfa a 800 mii de Români.

„Un stat în stat“ înflorește la noi sub forma organizației jidovești,²⁾ considerată ca intangibilă de toate partidele noastre de guvernământ jidănite și împănate cu francmasoni.

„Un stat contra statului“ nostru național și unitar reprezintă guvernul Maniu-Mihalache, care dezorganizează întreaga organizație actuală a statului. În adevăr, armata „voinicilor“, reforma administrativă cu înființarea regiunilor, suspendarea Regenției timp de 3 zile până la completarea ei, norma circulației loturilor de improprietărire, pensionarea în masă a funcționarilor publici cu favorizarea elementelor minoritare, instrăinarea isvoarelor de venit a statului, sunt fapte de destrămare a puterii și unității statului român, săvârșite de guvernul Maniu-Mihalache, la ordinul Francmasoneriei, care își are în guvern ca reprezentant, pe însuși Ministrul de Interne, dl Vaida Voevod.

„Un stat deasupra statului“, un „suprastat“, l-a preconizat dl I. G. Duca în conferința ținută la Sindicatul ziaristilor, sub titlul „Statele-Unite ale Europei“³⁾ lăsând statelor-membri o simplă autonomie după-ce își vor fi pierdut suveranitatea indispensabilă independenței naționale.

Aceste fapte nu se pot contesta.

Te întreb, domnule cititor: Suntem sau nu, în plină ofensivă francmasonă? Iată unde duc frunțașii politici actuali România întregită, fără jertfa lor.

I. C. CĂTUNEANU

¹⁾ vezi Paul Rosen, „L'Ennemie Sociale. Histoire documentée des faits et gestes de la Franc-Maçonnerie de 1717 à 1890“ Paris 1890, pag. 21-45.

²⁾ vezi I. C. Cătuneanu, „Cuvinte adevărate“ — Cluj 1925, pag. 75-85.

³⁾ vezi ziarul „Națiunea“, — Cluj, din 28 Noembrie 1929.

Teorie și practică

(Institutul social, Dl. Gusti și manualul de sociologie al dlui Ionescu)

Teoria și practica sunt două laturi ale aceluiaș lucru. Teoria s'a născut din trebuințe practice; ea se menține și se dezvoltă în legătură cu practica. Dar și practica ia altă înfățișare în clipa ce se naște teoria. Ea nu mai rămâne pur empirică, rutinară și tradiționalistă, ci devine mlădioasă, adaptabilă la toate schimbările condițiilor concrete în care e pus omul. Teoria ne dă regula generală, practica aplică această regulă la un caz particular. Practicianul deci va trebui să învețe regulile și metodele de aplicare, teoreticianul va trebui să descopere și să verifice regulile. De aci urmează că ocupațiunea acestor două categorii de oameni va fi diferită, deși într'un raport de strânsă interdependență. O societate omenească va fi cu atât mai bine organizată, cu cât în toate domeniile de activitate se va ține seama de nevoia diviziunii muncii și mai ales a diviziunii muncii între teoreticieni și practicieni. Confuziunea acestor activități poate pricinui mari pagube și, în anumite condițiuni concrete, o dezechilibrare a societății. Și mai ales s'a accentuat necesitatea separațiunii teoriei de practică în știința socială. Cu drept cuvânt Auguste Comte, întemeietorul sociologiei, a cerut independența științei de practică, arătând primejdia confuziunii acestor două ocupațiuni. Căci, în acest caz, în mod necesar cercetările teoretice sunt turburate de interese personale, de clasă, rasă etc., iar practica nedisponând de principiile bine fixate și verificate, va rătași fără busolă sigură, în învălmășeala problemelor concrete ivite din nevoile vieții sociale.

În numărul trecut al revistei (Anul VI, No. 3 din 1 Decembrie 1929) am arătat un exemplu tipic de confuzie a științei sociale cu practica (reforma) socială. *Institutul Social Român*, condus de dl. profesor D. Gusti, ne dă acest exemplu. În manifestațiile acestui Institut nu stim unde sfârșeste teoria și începe practica, și unde începe teoria și sfârșeste practica. Se pun și se analizează (sau, mai bine zis, se distramă) probleme fără a ne arăta nici cel puțin posibilitatea sau imposibilitatea deslegării lor. Dacă luăm în mână volumul despre „*Noua Constituție a României*” sau „*Partidele Politice*”, vom găsi o serie de conferințe ținute de oameni politici practici și câte un studiu al dlui Gusti. Dar s'a lămurit cineva din aceste volume asupra felului cum ar

fi trebuit modificată Constituția noastră ca să corespundă structurii României Mari? Ce-au profitat oare conducătorii de atunci ai Statului nostru din aceste conferințe pentru alcătuirea Constituției? Ce-am profitat noi toți din volumul asupra partidelor politice? E vorba de orientare precisă pentru reforme sociale, de rezultate științifice, verificate și aplicabile la cazuri concrete. Dar, dl. Gusti va zice: în aceste probleme nu există o rezolvire singură posibilă. Chiar admitând această obiecțiune, totuși vom putea opune contraobiecțiunea: rezolvirile posibile nu pot fi nenumărate, ci numărul lor trebuie să fie limitat. Și în matematici o problemă poate fi rezolvită în mai multe feluri, dar și aci numărul deslegărilor e limitat, și apoi există desigur o rezolvire care e preferabilă prin „eleganța” ei. Toate drumurile duc la Roma, dar există un drum pe care ajungem mai repede și mai lesne în Capitala dlui Mussolini. Institutul Social trebuia deci să ne arate aceste drumuri scurte și îndemânatece. Și nu numai atât: acest Institut trebuia să impună oamenilor politici să pornească pe drumul arătat de Institut. Dl. Gusti putea să dea oamenilor politici cuvântul, tuturor oamenilor politici, (desigur nu tuturor politicianilor și demagogilor!), iar, în urmă, aceste păreri ale oamenilor politici trebuiau analizate, comparate cu rezultatele științei sociale și Institutul trebuia să-și dea *părerea obiectivă* în problema pusă.

Nu mai vorbim de alegerea problemelor! Pe când intelectualii români, cu excepția celor involați în partidele politice, se scufundă din zi în zi în tot mai neagră mizerie, pe când țării își pierd pământul prin cămăta strânsă și iefenirea produselor lor, își pierd sănătatea lor și a generațiilor viitoare prin alcoolul fabricat și vândut de noii cetățeni ai României, pe când acești țărani pleacă în Franța să muncească în fabrici, Institutul social publică volum după volum cuprinzând conferințe cari nu interesează pe nimeni: *teoreticianul nu găsește nimic nou, iar practicianul nici nu le citește.*

Prin urmare? Prin urmare ne-am putea lipsi de această activitate „reformatoare” a Institutului social. Conferințele aceste pot fi interesante pentru publicul bucureștean, căci are prilejul să-și petreacă un ceas două în mod plăcut. Dar atunci acest Institut e Ateneu popular bucureștean,

și nu Institut Social Român, care ar avea pretenția să preconizeze și să impună reforme sociale.

Și fiind așa (și rămânând așa până la dovedirea contrarului), trebuie să ne punem întrebarea: care este cauza acestui caracter încolor al Institutului social? Nu există altă explicație: *dl. Gusti nu știe ce vrea, sau vrea ce nu știe.*

Căci dacă d-sa pretinde că sociologia este știință, atunci în chestiuni de reformă socială trebuia să ne arate ce zice această știință despre posibilitatea rezolvirii unor probleme și despre mijloacele cele mai potrivite pentru înfăptuirea diferitelor reforme practice. Iar dacă d-sa crede că sociologia nu e în stare, sau nu e încă în stare să ne dea astfel de prescripții, atunci d-sa trebuia să renunțe la „reforme sociale” și să năzuiască fără de zăgaz a-i deschide sociologiei drumuri noi. Și aci stă greutatea problemei: *dl. Gusti n'are o concepție bine lămurită despre ceea ce este sociologia.*

Pe lângă lipsa totală de orientare a activității Institutului, care dovedește că la temelie acestor manifestații nu stă o concepție unitară și bine limpezită, putem verifica afirmația noastră și prin felul cum se înfățișează sociologia ca nou obiect de studiu, în învățământul secundar.

Mai întâiu ea a fost legată (cu un fir de ață specială) de filozofie, pe când ea trebuia legată (cu un fir de ață normală) de Drept, Economie politică și Instrucția civică, sau de istorie. Nu voiu intra în amănunte pentru susținerea punctului meu de vedere: ajunge ca profesorii să compare programa analitică la Logică și Introducere în filozofie, apoi la Sociologie, Drept, Economie politică și Instrucție civică pentru ca să se încredințeze că sociologia are cu filozofia aceeași legătură ca și celelalte științe, pe când cu Dreptul, Economia politică și Instrucția civică legătură strânsă de înrudire.

Dar ceea ce m'a îngrozit sunt „instrucțiunile și dezvoltările” programelor analitice pentru sociologie. (Vezi „Programele analitice pentru învățământul secundar” editate din Ministerul Justiției, 1929 pag. 124—126). E o compromitere desăvârșită a sociologiei în fața profesorilor, elevilor și a tuturor intelectualilor, mai ales că un domn Petru P. Ionescu, doctor în filozofie dela Universitatea din București, Doctorand la Sorbona și Profesor, s'a grăbit să ne dea și un manual „*Elemente de sociologie*” pentru uzul școlilor secundare de băieți și fete, manual aprobat de Onor. Minis-

ter al Instrucțiunii publice „conform noilor programe analitice”.

Dar pentru Dumnezeu, dacă s'ar proceda în toate științele predate în școlile secundare, așa cum a procedat dl. Gusti cu sociologia, școala ar deveni un balamuc. Eu știam că în școala secundară se predau „cunoștințe” dar nu se expun problemele controversate în diferitele științe, lăsându-se la buna chibzuință a elevului să găsească o soluțiune. Și cum se poate pune în mâna elevului o carte de sociologie, care arată și insistă neîntrerupt asupra pretinsei nesigurante în sociologie și care sfârșește cu propoziția: *In mod ideal legile sociologice sunt admirabile, în mod real ele sunt supuse însă nesiguranțelor continue. Aceasta le este, din păcate, valoarea lor actuală.* Acest pesimism al d-lui Ionescu izvoarește din constatarea că „legile sociologice au dezavantajul de a nu putea să precizeze hazardul...” și că „viața socială e supusă unui fel de hazard...”

Dar oare cunoașterea legilor mecanice ne-a scutit de deraieri, și profesorii de mecanică pot prevedea deraierile trenurilor și prăbușirile avioanelor? Când vor avea ei această prevedere, va putea prevedea și dl. Ionescu moartea și izbucnirea unui războiu! Da, bieții copii, ce vor face cu cartea dlui Ionescu? Scopul a fost însă atins: dl. Gusti și-a introdus „metoda monografică” în manualul, și dl. Ionescu n'a șovăit a minti chiar în manual activitatea neobosită a d-lui Gusti pe tărâmul monografic și să-l numească „marele nostru îndrumător în cercetarea problemelor de sociologie”. Dar „metoda monografică ar fi să trezească interes pentru cunoașterea specială a vieții sociale și naționale românești”. Metoda? Credeam că monografiile făcute de specialiști pot trezi acest interes, dar nu metoda. Istoria îi interesează pe elevi, dar nu metoda de a face istorie. Și ce-l interesează pe elev, dacă monografiile de sate sunt mai ușoare decât cele de orașe etc. Pentru cunoașterea Țării și Neamului să se dea rezultatele aflate prin monografii — dar nu precepte pentru compunerea de monografii! Au nu știe dl. Gusti că *Aristotel* a cunoscut „metoda monografică...”, ne-a dat „*Politica*”, o sinteză care verifică diferitele sale ipoteze prin faptele empirice, adunate în monografiile. Deci ipotezele vrem să le vedem și verificarea lor prin monografiile de sate, orașe etc. A formulat dl. Gusti astfel de ipoteze, a verificat câteva? Dacă da, de ce nu i le-a dat d-lui Ionescu să le pună în manual. De ce l-a lăsat să vorbească de toate lucrurile

și de multe altele, fără să ne spună nimic, dar absolut nimic.

Dacă dl. Gusti iar fi întrebat pe d-nii *Andrei, Raiea, Bărbatu*, când a făcut programa analitică sau când a aprobat cartea d-lui Ionescu, e foarte probabil că acești domni i-ar fi dat unele sfaturi folositoare.

În numărul viitor voi spune, ce s'at i-ași fi dat eu d-lui Gusti, dacă m'ar fi întrebat. Căci e o problemă destul de gravă: *educația socială a tineretului!* Pregătirea viitorilor conducători ai Statului, ai Națiunii! Nu

sunt așa de îndrăzneț să cred că eu posed cheia tuturor problemelor sociologice, dar nici așa de modest să nu văd că această cheie nu e nici în posesiunea d-lui Gusti. Și, prin urmare, lămurirea e cu atât mai necesară deoarece multă lume crede că dl. Gusti a dobândit această cheie, și deoarece chiar dl. Gusti își dă toată silința să răspândească și să întărească această credință.

TRAIAN BRĂILEANU

Profesor la Univ. din Cernăuți.

Din rău, tot mai în rău

„Marele Sobol”

Cu toate că — noi — cei din jurul „*Ligii Apărării Naționale Creștine*”, muncim și ne trudim zilnic și fără odihnă, să arătăm țării și în genere lumii creștine, să luminăm poporul și să deschidem ochii și mințile celor ce conduc frânele acestei țări, asupra mării primejdii ce ne amenință neamul, aceea că *Jidanii* ne subminează și caută prin toate chipurile, să ne ia țara și s'o prefacă patrie jidovească, totuși nu numai că, nimeni din cei în drept, nu dau nici o atenție sbuciumării noastre și nu iau nici o măsură de ușurare, sau de îndreptare a răului, dar încă — par'că cu tot dinadinsul — se caută de cei în drept și sus puși, să facă totul ca răul să nu fie stânjenit în mersul lui, și neamul jidovesc să înflorească tot mai mult.

Care Român și creștin adevărat nu știe nu este pe deplin încredințat că, *dușmanul nostru de moarte este Jidanul*, pe care-l creștem la sân, și căruia prin bunătatea sufletului ce ne stăpânește neamul, îi punem la dispoziție, nu numai toate bunurile mănوسului nostru pământ, ba încă îl și ajutăm cu munca și sudoarea bietului țaran, la strângerea recoltei, toamna, pe care el — Jidanul — după ce o înmagazinează caută, a o soecula de așa natură, încât să câștige cel puțin o mie, la sută și cu toate acestea tot nemulțumit rămâne, mereu ne critică, mereu ne dușmănește de moarte.

Când, însuși M. S. defunctul și marele nostru Rege Ferdinand: s'a convins de sfânta dreptate a *Motilor*, le-a dat Înaltul Lui cuvânt regesc că, „*le va face dreptate*” și cu toate acestea, nu numai că nu și-a văzut făgăduința solemnă îndeplinită, dar încă — Jidanii — prin cozile lor de topor și prin corrup-

țiuni, au isbutit, a face ca — azi — sârmanii *Motii*, să nu fie primiți nici măcar ca simpli muncitori în rădurile lăsate lor moștenire din bătrâni, așa că ne-având unde munci ca să-și poată scoate o mă-măligă de făină, cu care să se hrănească, se sting... văzând cu ochii, iar Jidanii se lăfăesc în bunurile lor, furate!...

Dar să lăsăm trecutul și să vorbim numai despre ziua de azi.

Cine nu știe că, anul acesta am avut un an destul de îmbelșugat, care — numai cu grâul produs — ne-ar fi putut scoate țara din toate datoriile ce a trebuit să facă în cei 10 ani răi din urmă și ar fi pus în picioare pe toți țaranii și pe toți producătorii de cereale.

Dar sobolul, sau șobolanul din țară — Jidanul — dându-și seamă că, prin acest belșug de produse, el își va pierde camăta de 30—35%, cu care împrumutase pe cultivator și mai dându-și seamă că, prin degajarea împrumutului, va scăpa șoricelul din ghiare, s'a gândit la un plan drăcesc, care i-a și reușit... Jidanii din țară, cu ajutorul coreligionarilor lor de peste hotare, au lucrat așa fel încât au scăzut — pe nesimțite — prețul recoltei.

Grâul nostru frumos ca aurul și ca soarele și atât de căutat în toată lumea, l-au făcut, să ajungă la ridicolul PREȚ DE 4 LEI KILOGRAMUL!... Cei patru lei de azi, înseamnă abia 12 — *doisprezece* — bani din cei dinainte de războiu. Și Doamne! Când în țara noastră s'a mai vândut grâul cu asemenea preț? de batjocură?

O batjocură mai mare decât aceasta, se mai poate închipui?!

O prigonire mai mare decât această, cine și-ar fi putut închipui?!

Dar, să trec mai departe.

Afară de cel mult 5, toate morile din țară sunt jidovești, dar toate poartă absolut numai nume curat românești. Proprietarii lor jidani, profitând de faptul că, cultivatorii toți sunt strânși de gât cu dobânzile mari (30—35%) ce au de plătit la termen, și astfel nevoiți să vândă produsele cu orice preț, ca să-și plătească cel puțin parte din dobânzi, proprietarii jidani, zic, pe lângă că și-au umplut toate magazinele morilor până sus la pod, dar apoi și-au mai făcut și alte depozite, pe care le țin ascunse și ferite de ochii lumii, punând ca păzitori secreți tot Jidani de ai lor...

Și cu toate că morile toate, macină — azi — numai grâu cumpărat cu 4 lei kgramul, totuși — toți — vând făina cu 12 lei kgr.; iar brutarii cari aci în nenorocita de Moldovă sunt toți Jidani — ca și în restul țării — vând pâinea în care intră numai 700 grame de făină, cu 11 lei cea albă și 8 lei cea neagră și — lucru curios — toți brutarii jidani, se feresc ca de moarte, de a spune, cu ce preț cumpără făina dela prea scumpii lor coreligionari morari.

Chiar dela distanță, sare în ochi legătura și înțelegerea criminală dintre morar și brutar. Cu toate aceste autorități tac, tac ca pește-le, nu iau nici o măsură. Ba încă primăria din București, care este chiar sub ochii guvernului, a găsit de cuviință, să mai acorde brutarilor încă un spor de 50 bani la fiecare pâine... că, nu câștigă destul!...

Dar Doamne! Cum să nu-și bată joc Jidanul și de țara și de munca și sudoarea creștinului muncitor, când vede că, la înmormântarea bancherului jidan *Mauriciu Blank* — înmormântare care a avut loc într-o pădure afară din București — toate autoritățile superioare din București în cap cu *ministrii țării* au crezut de a lor datorie, să ia parte la doliul familiei, ba să-și țină și discursuri de... condoleanțe.

Da, Mauriciu Blank, a fost un adevărat om de afaceri, căci din simplu negustor de schimb, a reușit a întemeia banca cunoscută sub numele de *Marmorosch Blank* pe care a ridicat-o la cea mai înfloritoare stare, având sucursale nu numai aproape în toate județele, dar chiar și în streinătate.

Cine nu știe că — de ani verzi — banca *Marmorosch Blank* mănuește anual miliarde pe baza creditului mai mult decât larg, pe care i l-a acordat Banca Națională?

A ridica — pe baza de credit —

dela Banca Națională milioane cu dobândă de 6% și apoi a-i împrumuta celor nevoiți cu o dobândă de 30 sau chiar 40%, nu e o afacere rea! Numai diferența dintre 6% cât plătește anual ca procent Banca Națională și între 30—40% cât ia dobândă dela împrumutați, aduce un venit care... în orice caz cine nu l-ar dori?...

Să nu pierdem din vedere faptul că, cele 3 mari ziare din București: *Adevărul*, *Dimineața* și *Lupta*, care zilnic și continuu ne ponegrec neamul mai ales prin telegrame cifrate, trimise în streinătate sunt — mi se pare — proprietatea Băncii *Marmorosch Blank* și... Dumnezeu să mă ierte dacă întreb: oare decedatul *Mauriciu Blank*, n'avea nici o putere asupra celor ce ne bârfesc?...

Să nu se uite apoi că, Banca *Marmorosch Blank* este aceea, care — prin tantieme, jetoane și alte denumiri bancare — a prins în cauză pe toți cei mai de seamă bărbați de stat ai țării, dar aparținând diferitelor partide politice, punându-i în consiliul de administrație al băncii, silindu-i astfel că, orișicare guvern ar fi la cârmă, să susțină interesele băncii, care îi plătește destul de gras...

Să nu se uite că, dacă azi hârtia pe care se tipăresc cărțile școlare, ziarele și orișice alte scrieri, a ajuns la prețuri fantastice, pricina este că, Banca *Marmorosch Blank*, este cel mai mare acționar al trustului de hârtie și — prin mijlocul coșilor de topor, membri în consiliul de administrație, a izbutit, să se oprească intrarea în țară a hârtiei din streinătate...

Este adevărat că Banca decedatului *Mauriciu Blank*, a împrumutat de mai multe ori cu bani chiar pe stat, dar nici odată dobânda luată, n'a fost mai mică decât cea dela particulari și în asemenea caz, care-i sunt meritele ca cetățean și bun patriot?

Da — o repet — *Mauriciu Blank* a știut a-și spori capitalul acolo unde se găsește azi, dar oare — cine ne-ar putea spune? — câte moșii de mii și mii de fălci și câte averi chiar nemăsurate ale boerilor Români, nu s'au topit ca ceara la para focului, în fața cametelor acumulate ale Băncii *Marmorosch Blank*?

S'au petrecut din viață atâți mari bărbați de stat ai țării și care și-au pus în serviciul neamului nu numai sufletul de Român adevărat, dar, și-au eheltuit și toată averea muncită și moștenită din bătrâni, fiindcă — pe timpul lor — era considerat drept o rușine faptul de a primi

leafă, ori a face cheltueli de deplasare din banii țării, precum se obișnuiește azi. Și cu toate acestea, la câți din ei — afară de prieteni — la înmormântare au asistat atâtea autorități și miniștri, ca la *Mauriciu Blank*, fără a lipsi nici cei din serviciul palatului regal?

Voiu reveni. General *I. Tarnoschi*
— Iasi —

Șolidaritatea românească

In urma nouăi legi administrative viața românească este pusă la o grea încercare: suntem amenințați a fi înecați în valurile minoritarilor cari se coagulează pentru luptă spre a dobândi conducerea județelor și orașelor prin înlăturarea elementului românesc.

Față de acest atentat împotriva ideii de stat național, Românii, împărțiți și învrăjbiți între ei prin partidele politice, stau dezorientați și impasibili. Sistemul pactelor a dat greș.

Nu rămâne decât o punte de salvare: solidaritatea națională pește partide și grupări, întrunind pețoșioamenii de bine, hotărâți a menține și susține, cu jertfa ambițiilor personale ori de partid, ideia națională covârșitoare la municipii, orașe și județe.

„Infrățirea Românească” face apel la conștiința bunilor Români, ca uitând ce ne desparte să vadă numai ce trebuie să ne unească, și în alegerile care vin, să pună o singură listă românească atât în Cluj cât și în toate locurile unde în mod necesar se dă luptă cu blocurile minoritare coalizate împotriva caracterului de stat național român, caracter ce trebuie păstrat și mereu sporit atât în viața statului cât și în viața județelor și comunelor.

După felul cum vor răspunde la acest apel, partidele politice vor da proba patriotismului lor. „INFRAȚIREA ROMÂNEASCĂ”

Reacțiunea Naționalismului Creștin

Germania, Franța

Acum câteva săptămâni au avut loc *alegeri comunale în Germania* (Prusia și Saxonia). „Presa Anumită”, care în ocazii similare se grăbește să anunțe cu litere de-o șchioapă: „Succesul Partidelor de stânga, Triumful democrației, Infrângerea Partidelor burgheze” etc., a tăcut de data aceasta chitic și nici-un sloim — din cei decorați de guverne pentru merite găzetărești — n'a binevoit a publica în vreun oficios judeo-masono-bolșevic din Sărindar, obișnuitele „Invățăminte politice”.

Cauza?

Democrații, cei scumpi jupânilor, cari torturează biata limbă românească la „Adivor”, au fost înfrânți pe toată linia. — *Partidul Național Socialist*, condus de *Adolf Hitler* a obținut un succes electoral formidabil și se știe că acest partid este pentru Germania ceea ce *Liga Apărării Naționale Creștine* este pentru România. Legiunile lui Hitler, pe drapelele cărora strălucește „Svastica”, întru-chipează astăzi în Germania toate aspirațiunile Poporului German, care vrea să se scuture de jugul social-democrațiilor și al finanței jidovești.

Reproduc după „Der Tag” — No. 276 din 16. XI. 1929 — rezultatele oficiale ale acestor alegeri, rezultate cari n'au fost publicate la noi, nici chiar în ziarele românești:

„In cele 3 mari orașe ale Saxoniei (Dresde, Leipzig și Chemnitz) dela 2 locuri câte obținuseră în 1925, Național-Socialiștii obțin acum 15, iar în Prusia dela 42 locuri din 1925 se ridică acum la 95 locuri. În Berlin au obținut Național-Socialiștii în 1925, — 39.052 voturi, iar acum 132.031 — în 1925 n'aveau nici-un consilier comunal, iar acum au 13. Landtagul prusian (Dieta provincială) numără până la 18 Noembrie 1929, 8 Deputați Național-Socialiști, iar după această dată numără 44 Deputați purtători de svastică”.

Rezultatul acesta este o formidabilă lovitură pe care o primește Izrael, lovitură depe urma căreia se va resimți multă vreme. Dar iată că paralel cu această mișcare de redesteptare Națională Germană, în Franța, țară care ne interesează într-o mai mare măsură, împotriva streinismului acaparator, împotriva „democrației”, care aduce în fruntea glorioaselor cetăți franceze primari importati din Galiliia sau din ghetourile Ucrainei, împotriva stupidului regim parlamen-

tar, care la fiecare 3 luni trânteste guvernul, se ridică tot mai puternic și mai amănințator, o organizațiune născută din frământările de cari era cuprinsă Franța după afacerea Dreyfus, a cărei doctrină își găsește izvorul în scrierile marelui Maurras și ale talentatului Léon Daudet — *Liga Acțiunii Franceze*.

„Acțiunea franceză” și conducătorii ei cred că Franța nu va deveni a francezilor decât în ziua când se va restaura monarhia tradițională. Acest lucru nu se va putea îndeplini niciodată prin acceptarea masselor, cari știu ce vor, ci numai prin formarea elementelor tinere, cari grupate într-o falangă să cucerească, la momentul oportun, puterea prin violență. Organizarea grupurilor de cameloti ai Regelui și a celorlalte alcătuirii regaliste face progrese uimitoare, astfel că numai în Regiunea pariziană Acțiunea franceză numără 152 grupuri.

De relevat este faptul că, spre deosebire de „intelectualii români”, cari sunt foarte bucurători să se maimuțarească prin lojile francmason, intelectuali francezi, patrioți conștiinți, vin mereu să îngroașe rândurile „Acțiunii Franceze”. Astfel în ultimul timp s'au înscris în această Ligă: Charles Benoist, membru al Institutului Franței, care-și mărturisește convingerile asupra neputinței regimului republican în „Les Malades de la démocratie”. Éditions Rométhée, Paris, 1929; Lucian Dubech autorul lui „Pourquoi je suis Royaliste”; Georges Bernanos, cunoscutul romancier; Pierre Gaxotte a cărui lucrare „La Révolution française” pune în adevărată lumină acest cataclism, etc.

Mișcarea aceasta a căpătat o atât de extraordinară amploare, încât chiar republicani au început să-i acorde credit — un profesor universitar îi face o donație de 50.000 franci, iar cunoscutul publicist René de Planhol, îi aduce elogii prin revista „La Nouvelle Lanterne” întrun articol „L'Avenir de l'Action française”.

Iată dar, intelectuali români, cari ridicăți osanele modernizmului, pacifismului și internaționalismului, că Naționalismul nu este un produs al obscurantismului medieval, că acest naționalism nu prinde în mrejele sale numai „copii fără experiență”, ci el este profesat de oameni ale căror convingeri atârnă greu, mai greu decât palavrele D-voastră umanitaris-

te și mai greu mai cu seamă decât crezul D-voastră politic, spre desăvârșirea căruia călătoriți prin toate partidele.

Iar voi, cei puțini, cari formați cadrele Ligii Apărării Naționale Creștine, trageți din această modestă contribuție documentară învățăturile ce credeți, astfel ca și noi să putem obține un loc de frunte în marea bătălie pe care o pregătește Reacțiunea Naționalismului Creștin.

ION V. EMILIAN.

— București. —

Cum mor Românii

În orașul Suceava sunt douăzeci și patru de medici, dintre cari douăzeci sunt Jidani în frunte cu medicul județului: Schieber. La unul dintre acești medici jidani cu numele Salamovicz a mers Joi în 24 Oct. la amiază, săteanul român Ion Gh. Pântea din com. Dămăcheni, jud. Dorohoi, și i-a făcut o injecție cu neosalvarsan și a murit chiar pe scaun la medic în casă. Martor la această întâmplare a fost Costache Vas. Florescu, ginerele lui Pântea, a cărui declarație se poate afla la poliția din Suceava.

Parchetul din Suceava este rugat să răspundă dacă s'a făcut autopsia cadavrului lui Pântea, căci noi, după cât am aflat cadavrul lui Pântea, a fost aruncat dela medic într'un camion și transportat la Dămăcheni. Am mai dori să știm dacă poliția a fost înștiințată despre transportarea cadavrului. Ori de a fost înștiințat medicul județului Schieber, nu suntem curioși să știm.

Înțelegeți, iubiți cititori, de ce spune L. A. N. C. că sănătatea noastră a ajuns pe mâna medicilor și farmacistilor jidani?!

SOCIETATEA ACADEMICĂ „Andreu Șaguna” a studenților în teologie din Sibiu și-a constituit următorul comitet pe anul școlar 1929—30:

Președinte: Prof. Dr. D. Stăniloae.
Vice-președinte: Ioan Badiu an. IV.
Secretar general: Ioan Rafiroiu an. IV.
Cassier: Nic. Rentea an. III.
Bibliotecar: Eug. Florea an. III.
Vice-bibliotecar: Zos. Oancea an. I.
Secretar de ședințe: Ștef. Corpadea an. II.
Econom: Ioan Popa an. II.
Controlor: Alex. Iacobescu an. I.
Membrii în comisia artistico-literară: I. Boiu an. IV, Nic. Grebenea an. IV, I. Șerban-Cornilă an. III, S. Radu an. III, Dum. Călugăr an. II, I. Bălan an. II, Teod. Bodogae an. I, Zian Boca an. I.

Acțiunile Surorilor de Cruce

Atât acțiunea pentru Spitalul „Crucei Roșii” destinat Moșilor cât și mai ales scrierea „In Panteon” editată de Surorilor de Cruce, au trezit luarea aminte a Românilor cu sentimente alese. Nu numai, dar, impresia ce a făcut această ediție și în străinătate o dovedesc scrisorile primite.

Dintre scrisorile primite publicăm următoarele:

Brașov, 18 Noembrie 1929.

Stimată Doamnă Președintă,

Având onoarea a confirma primirea adresei DVoastră, viu să-mi exprim înainte de toate bucuria mea de zelul și vasta activitate, ce ați îmbrățișat, dovadă chestiunea Sanatorului din Cluj, pentru a cărei cauză dreaptă doriți să luptați, pentru Crucea Roșie, în calitate de „Cununa Surorilor de Cruce”.

Înainte de toate Vă mulțumesc pentru încrederea ce puneți în persoana mea atât în calitate de Președintă a Crucii Roșii — Brașov, cât și în calitate de președintă de onoare — deosebită cinste ce mi-ați acordat, a fi în rândurile surorilor de Cruce — am datoria să particip la lucrările DVoastră, dând tot concursul meu spre a putea convinge pe cei în drept a veni în ajutorul Crucii Roșii, care la rândul ei dorește să realizeze spitalul bietilor Moși, conceput de Majestatea Sa Regina.

Am speranță, că după săptămâna Crucii Roșii, să pot pleca la București, unde voi cerca să mă întâlnesc cu mai multe personalități, cărora le voi pleda cauza noastră.

Totodată Vă mulțumesc pentru exemplarul „In Panteon”, de Silvestru Moldovan, tipărit și scos atât de perfect în editura „Cununa Surorilor de Cruce”. Acest volum este absolut necesar pentru întreaga noastră generație, care trebuie să cunoască jertfele ce le-au adus martirii neamului, cei ce au păstrat idealul întregirii

Avem încredere că tot Românul bun își va înzestra biblioteca cu Opera „In Panteon” de Silvestru Moldovan, reeditată de Cununa Surorilor de Cruce albă și amplificată cu trei adausuri: Celebrul tuast de la 48 a marelui Patriot Costachi Negri și biografiile Președinților Partidului Național Român din Ardeal: Ellie Măcelariu și Doctor Ioan Rațiu.

Cărticica se găsește pentru prețul de 40 lei la Doamna Vice-Președintă a „Cununei” Doamna Victoria Dr. Vilt născută Frâncu, Str. Regina Maria 30. La Cartea Românească și la celelalte librării românești. Venițul net este destinat pentru monumentul Eroinelor și Martirelor Române. Pelagia Roșu, Ecaterina Teodoroiu și Virginia Hotăran.

Iată Panteonul, un dar de Crăciun cum nu se poate mai potrivit pentru o casă românească.

neamului. Voi stăruii pentru răspândirea acestei valoroase lucrări.

Cu toată stima:

(ss.) MARIA B. BAIULESCU.

D-Sale Dnei Președintă a Soc. Cununa Surorilor de Cruce — Cluj.

Scrisoarea Domnului General Berthelot către Domnul Dr. Amos Frâncu.

7 Noembrie 1929.

Tous mes remerciements mon cher Docteur et ami, pour votre envoi du Panteon des héros de 1848—1849. Je suis heureux de vous savoir en meilleure santé et je souhaite que vous vous remettiez complètement de cette alerte.

Bien affectueusement à vous.

ss. Général BERTHELOT.

On. Soc.

„Cununa Surorilor de Cruce Albă”.

Am primit broșura „In Panteon” de Silvestru Moldovan pe care-mi ați trimis-o și voi pe de o parte su vă mulțumesc că v-ați gândit la mine, iar pe de alta să vă felicitez pentru operă bună ce ați făcut reeditând această lucrare de mare folos patriotic.

Cu sincere salutări:

Generalul RADU ROSETTI.

Din răsbunările
Național-Tărăniștitor

Procesul dela Curtea cu Juri din Buzău Apel către organiza- țiile L. A. N. C.

Încă dela venirea la putere, național-tărăniștii au început să se răsbune cu o furie puternică, contra membrilor L. A. N. C.

Explicațiunea e foarte simplă: L. A. N. C. ducând lupta pentru desrobirea neamului românesc, din cătușile parazitismului jidănesc, sprijinit de partidele politice, era natural, ca partidul național-tărănesc, în pozițiunea căruia se găsesc majoritatea Jidanilor, să reacționeze și să lovească fără cruțare în organizațiile L. A. N. C.

La Buzău, unde lupta în timpul alegerilor trecute, a fost aprigă, între organizația L. A. N. C. și Național-tărăniști, răsbunarea acestora din urmă a fost teribilă.

În seara zilei de 2 Ianuarie 1929, o ceată de indivizi, a fost trimisă probabil, de acei ce fuseseră împușcați, bătuti și răniți, în ziua alegerii unui seriator din partea Consiliilor Comonale, ca să-și răsbune pe Damian Fotache, cismar de meserie, și bătașul fruntaș al național-tărăniștilor. Timem să menționăm că organizația noastră, a candidat în această alegere. — Încăerarea s'a produs pe Str. Curcani din orașul Buzău, în dreptul casei lui Damian Fotache, și rezidatul a fost că acest bătaș a fost împușcat, pentru că făptuitorul să scape de urmărire și consecințe, înstate de încăerare, au spart cu pietre geamurile Jidanului spălător de haine, Moise Hofman, vecin cu Damian Fotache. La strigătele Jidanului, Damian Fotache care se cinstea în casă cu vre-o câțiva prieteni, toți bătași, au ieșit afară cu ciomegile și bătaia a început, terminându-se cu împușcarea lui Damian Fotache, când făptuitorii au dispărut ca prin farmec.

Autoritățile, punând în legătură spargerea geamurilor dela casa spălătorului jidan Moise Hofman, cu cele mai pe urmă petrecute, au conchis că cei dela L. A. N. C. sunt autorii Ziarele jidănești: Dimineața și Adevarul, au publicat zilnic coloane întregi referitoare la acest caz, în care acuza organizația noastră din Buzău, de crime inchipuite ce s'ar fi săvârșit în contra Jidanilor din Buzău.

Printre cei arestați au fost și prie-

tenii Gh. Dragomir, secretarul Ligii, Virgil Nicolescu student și Bălănescu, care au fost menținuți 24 de zile în arestul preventiv local. La Parchet, am fost chemat și eu personal, și introdus în acțiunea penală ca autor moral. După terminarea instrucției s'a dat ordonanță definitivă de urmărire No. 79—929. Prin aceasta, eu am fost scos de sub urmărire, însă casierul L. A. N. C. Gheorghe Dragomir, Virgil Nicolescu și Bălănescu, cu toată lipsa de probe, au fost menținuți sub urmărire, pentru presupusa vină, de lovire și distrugere.

Procesul a fost sorocit să se judece în actuala sesiune a Curții cu Jurați, depe lângă Tribunalul Buzău, pe ziua de 14 Decembrie 1929, și formează dosarul No. 43—929.

Deoarece, dedesubtul procesului nu este decât rășbunarea Jidanilor și a național-țărăniștilor, făcută cu scopul vădit de a lovi și distruge organizația noastră din Buzău, se impune ca o reacțiune și manifestațiune, de sprijin din partea centrului și a celorlalte organizațiuni, să delege ca apărător al prietenilor noștri Gh. Dragomir, Virgil Nicolescu și Bălănescu,

absolut nevinovați, pe fruntașii, sau avocații membri în ligă.

Facem un călduros apel către Dl. Președinte Suprem al L. A. N. C. A. C. Cuza, către Dl. Profesor Universitar Cătuneanu și către toți fruntașii de seamă ai mișcării noastre, ca să vină personal la acest proces în calitate de apărători.

Iniștiințările, cum că s'au înscris ca apărători, rugăm, să binevoiți, a fi trimise pe adresa subsemnatului, Str. Al. Marghiloman No. 37, Buzău.

Prin aceasta dușmanii noștri, vor cunoaște și mai bine solidaritatea și tăria luptei noastre, iar noi cei dela Buzău, vom căpăta și mai multe puteri și încurajare.

Apelăm deasemenea la toate ziarele și organele de publicitate ale organizațiilor L. A. N. C., ca să însereze în coloanele lor acest apel.

Cu credința neclintită în izbânda sfintei noastre lupte, trimitem tuturor celor ce luptă pentru acelaș ideal, salutul nostru însoțit de frățească dragoste.

În numele L. A. N. C. Buzău.

Președinte:

Profesor GH. MAXEN.

2.) Problema Națională; b) Numerus Clausus; c) Proletariatul intelectual; d) Presa din România; e) Românii de peste hotare.

3.) Orientarea politică, a studenției.

4.) Relațiile externe ale Uniunii.

5.) Activitatea culturală extrauniversitară.

6.) Organizarea materială a vieții studentești.

7.) Invățământul Superior: a) organizarea învățământului superior; b) Invățământul tehnic superior din România; c) Necesitatea de a se crea focare universitare la Oradea-Mare și Craiova.

Drept dovadă a înălțimii la care s'a ridicat studențimea română creștină, în urma Congresului dela Craiova, dăm mai jos constatările și hotărârile, cuprinsă în următoarea-i Motiune:

„MOTIUNE.

Studențimea română creștină, întrunită în congres în zilele de 1, 2, 3 și 4 Decembrie, la Craiova, constată deplina solidaritate ce există în mijlocul ei și se declară întru totul de acord cu principiile, scopul și acțiunea U. N. S. C. R., organizația ei centrală.

Pătrunsă de înalta ei chemare națională și culturală, se leagă a continua, cu orice sacrificiu, principiile călduzitoare dela 10 Decembrie 1922.

Străns unită în organizațiile ei, nu va lăsa niciun prilej de-a nu afirma marea și crescândă primejdie economică, culturală și politică a iudaismului, luptând pentru definitivă lui soluționare: „România a românilor”. Și cere luarea de măsuri de apărare și propășire a culturii naționale primejdite, prin introducerea lui „numerus clausus” în Universități, școli speciale și diferite organizațiuni profesionale.

Deasemenea cere luarea de măsuri împotriva tuturor minorităților, cari prin acțiunea lor primejdiesc unitatea națională a statului nostru, și împotriva presei care provoacă sentimentele naționale ale țării răspândind comunismul și anarhismul. Ratifică orientarea externă a Uniunii și înființarea „Micii Înțelegeri” studentești, cerând tuturor statelor aliate reciprocitatea de tratament a fraților noștri aflători pe teritoriul lor, trimițându-le asigurarea deplinei dragoste a studenției românești.

Hotărăște în unanimitate completa independența a studenției de orice partid politic și interzice înscrierea studenției în astfel de organizații, punând toate eforturile numai și nu-

Congresul Studenților Creștini Români

„Minte coaptă la vrâstă fragedă”

Reproducem mai jos invitația Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români, la Congresul dela Craiova, spre a demonstra marelui public cum tineretul universitar este mai copt la minte, mai prevăzător și mai iubitor de neam, decât gloata politicianilor arghirofilii, fricoși și slugarnici, care de zece ani conduc România întregită.

Să trăiți, Domnilor studenți.

„Congresul General al Uniunii Naționale al Studenților Creștini Români. — Invitație. — Craiova, 1929. —

Stimate Domn,

România Intregită are, încă, după 11 ani dela Unire, multe și complexe greutăți de trecut, pentru a-și asigura definitiv existența sa ca națiune cu geniul și specificul său distinct.

Studențimea Română Creștină, — rezerva de energie, entuziasm și sinceritate a acestui neam — înțelege să lupte prin organizațiile ei oficiale pentru un ideal de înalt și curat naționalism. În afară de orice amestec strein, animată numai de devotamentul și iubirea către neamul și sângele căruia îi aparține, ea dorește să impună o afirmare puternică a elementului românesc în ritmul nou de viață

al României Mari. Alături de preocupările profesionale strict studentești, studențimea română creștină consideră ca o sfântă datorie de a-și spune cuvântul său sincer și desinteresat, în toate problemele mari naționale, de a căror soluționare depinde viitorul neamului.

Cunoscând interesul ce, totdeauna, l-ați arătat cauzelor mari, ne facem o plăcută datorie a vă invita la Congresul General Studențesc, care va avea loc la Craiova în zilele de 1, 2 și 3 Decembrie 1929.

Primiți vă rugăm, asigurarea deosebitei noastre considerațiuni. Președintele Uniunii Naționale

a Studenților Creștini din România
(ss) GH. POPESCU-BOTOȘANI.

Directorul Departamentului Internelor

(ss) HORIA BUTUCESCU.

Ordinea de zi a Congresului:

1.) Istoricul mișcării studentești: a) Problema minoritară; problema jidovească; problema maghiară; problema ruteană ruteană; românizarea orașelor.

mai în promovarea intereselor superioare ale națiunii.

Ținând seama de toate doleanțele și discuțiile de ordin național și profesional, care s'au desfășurat în congres, împuternicește comitetul execu-

tiv al Uniunii naționale a studenților creștini de a întocmi un memoriu, spre a-l înainta organelor de stat, care au îndatorirea de a lua măsurile cerute de împrejurări, fără de care acțiunea noastră nu va înceta o clipă.

Din „Istoria războiului pentru întregirea României”

Nu mai există — suntem convinși — nici un om de bună credință, care să nu cunoască rolul mârșav jucat de Jidanii în timpul ocupației germane și modul cum au înțeles ei să-și facă datoria pe front, când țara, care-i hrănește și azi, i-a chemat s'o apere. Dar sunt încă mulți aceia cari, prea interesați în luptele politice, sau, preocupati mai mult de mărunte interese materiale, n'au cercetat și nu cercetează broșurile și publicațiile prin cari L. A. N. C., nesocotind piedicile de tot felul, caută să le arate pericolul și să-i organizeze în vederea luptei celei mari. Acelei categorii de cetățeni ne adresăm, în special, în cele ce urmează.

Și pentru a nu ni se obiecta că noi, „antisemiții”, născocim povești, cu scopul de a înfățișa într-o anumită postură pe anumiți cetățeni ai țării, vom da cuvântul unei persoane care stă departe de lupta noastră, dar care, ca orice bun Român, înregistrează faptele și le redă cu toată obiectivitatea scriitorului ce vrea și izbutește! — să facă istorie adevărată.

E vorba de d. Constantin Kirițescu, autorul nemuritoarei opere de istorie națională intitulată „Istoria războiului pentru întregirea României”, apărută, până acum, în 2 ediții aproape epuizate.

Documentat la tot pasul, autorul descrie, cu un talent ales, eroica epopee a neamului nostru, din care a eșit România Mare. Fără a putea fi „acuzat” de antisemitism, d. Const. Kirițescu arată, cum era și firesc, și partea Jidanilor în războiul întregirii, bazându-se, cum am spus, numai pe documente.

Așa d-sa citează, în vol. II. al ed. II-a, la pag. 64, chiar impresiile corespondenților de războiu germani, după bătălia dela Predeal (9—11 Oct. 1916):

„Dar corespondenții străini — scrie d. C. K. — ne arată și o altă față a

tabloului. Ne vorbesc de anumiți „prizonieri cari, la interogatoriul ce li se lua, făceau o mină foarte multumită și cari luaseră hotărârea să se lase a fi prinși la cea dintâi ocazie. ERAU OAMENI CARI VORBEAU NEMTEȘTE și cari pentru întâia oară țineau o pușcă în mână...”

„Printre acești Români, cari vorbeau nemtește, un alt corespondent ne descrie un tip interesant; e „domnul Segal, un om blond roșiatic, cu ochii foarte albaștri și cu mulți pistrui pe figura-i palidă”. Are „înfașurare de domnul Segal, dar e comerciant de cereale. El își găsește repede cunoștințe printre soldații unguri; pe domnul plutonier Fekete, cu care făcuse afaceri în civilitate și așigurat pe cei ce-l ascultă că: „noi vroim liniște; e sigur că poporul n'a vrut războiul”.

„Corespondentul nu ne spune dacă alături, în grămada morților, pumnal înțepenit al lui Iancu Ion n'a strâns mai tare răvașul scris pentru Niculina lui. E sigur că țărănul cu fruntea încruntată și călușarul care nu-și va mai sdrângâni zurgălăii și toți necunoscuții, morți cu fața spre Ardeal, judecau, cu mintea lor simplă de țărani, altfel, decât domnul Segal. Dar gurile încleștate nu pot să-și strige protestarea și brațele înțepenite nu pot să facă gestul tăgădei. Doar ochii lor sticloși privesc, fără să înțeleagă, de ce trece vesel convoiul Românilor „cari vorbesc nemtește”, mulțumiți că și pentru ei se isprăvise războiul”.

Cu privire la atitudinea Jidanilor la intrarea trupelor dușmane în Capitală și în timpul vremelniceii ocupații, d. Const. Kirițescu scrie, tot în vol. II, la pag. 316:

„Au rămas streinii; a rămas toată evreimea capitalei, fără legătură sufletească cu poporul român”.

Și la pag. 329:

„Pe lângă populația austro-germa-

na a foștilor internați liberali, a „dămelor” dela Văcărești și a tuturor celor ce ascundeau în colțuri latnice ale sufletului lor simpatiiile pentru neamul de bastină, se mai adăuga masa evreimii bucureștene, care a uitat imediat să vorbească românește”.

Apoi, în vol. III, la pag. 153:

„Putința oricărui discuțiuni asupra măsurilor celor mai vezatori era închisă cu desăvârșire, în mare parte și din cauza necunoașterii limbii. Această împrejurare impuse pe Evrei ca mediatori. Aproape nu exista ramură de activitate administrativă, polițienească și mai ales economică, în care Evreul să nu apară ca mediator oficial, sau ca interpus clandestin. În special, în raporturile de exploatare a populațiunii rurale, rolul agenților intermediari evrei a fost adevărat odios, precum a fost și acela de auxiliari ai poliției secrete germane. Din această cauză s'a născut în sânul populației române un resentiment foarte pronunțat care, pornind dela cazurile în care fiecare a avut de suferit personal câte ceva dela un Evreu, s'a generalizat apoi asupra rasei”.

Ca document, d. Const. Kirițescu citează aici un pasaj din lucrarea „Grossrumänien” a lui Friderich Schmaltz (p. 199), care spune:

„Față de noi (față de Nemți, N. R.), în teritoriul ocupat din România, Evreii și-au îndeplinit datoriile lor în chipul cel mai loial. Ei erau intermediarii naturali între noi și Români, deoarece posedau limba germană și puteau să ne aducă servicii folositoare ca cunoscători ai țării și ai sufletului poporului...”

Evident, n'am citat decât câteva paginii din vasta operă a d-lui Const. Kirițescu. Ele sunt însă destul de edificatoare. Cu toate acestea atragem atenția prietenilor noștri și-i îndemnăm să cerceteze personal „Istoria războiului pentru întregirea României”. Vor putea să-și reamintească zilele de glorie și de restriște ale neamului și totodată vor avea la îndemână o lucrare documentată și obiectivă, care le va ajuta la propagarea adevărului pentru care luptăm noi, ostașii L. A. N. C.

ION I. ANGELESCU
— Prahova. —

Să fim atenți

Dela o vreme — ca din senin — s'au abătut asupra instituțiilor economice românești, un val de calomnii, cu intenția vădită de-a fi suprimate din câmpul operațiilor.

Nu este o întâmplare aceasta — după cum mulți o știu — ci o deslănțuire de pătimase critici, practicate sistematic de dușmanii văzuți și nevăzuți ai țării.

Vermina de indesezirabili, ce mișună pe întinsul meleagurilor noastre și mai ales în centrele de comerț, duc o metodică luptă, contra a tot ce-i bun național.

În aceste odioase speculațiuni, se adrește în penumbră, mâna streinului perfid și lacom, care răvnește netrecut la o totală subjugare națională, sprijinii de anumita preșă, instreinați și trădătoare.

În aceste uneltitoare manevrări, li s'au asociat inconștient sau din rea credință, hămeșii înședunați, dela cârma statului.

În fața acestor porniri, se impune ca stat-majorul românesc economico-comercial, să ia măsuri energice și nefericite să păzească atacurile puse la cale din ascunzișuri.

A suscit ceasul de a pune stavila aventurierilor, amintindu-le expresiunile marelui legislator Cicero, către răsvrătitul Catilina:

„Până când, o voi pribegilor, veți abuza de bunătatea noastră”.

Strecurați printre legi și cu toleranța fără măsură a băștinășului român, din simpli negustori de mărunțișuri parveniți în scribi și traficanti, pun în cumpănă onestitatea și răspy de-rea covârșitoare a fruntașilor români, conducători de instituții economice.

Fără indoială, presiunea atacurilor întinde la dărâmarea oricărei rezistențe a capitalului românesc.

Problema deci e cu mult mai importantă, de cât s'ar crede și tocmai de aceea, orânduitorii destinelor țării, trebuie să aibă în de-aproape supravegheare, gravitatea primejdiei.

În mod fatal suntem luați în vârtej de curențele ticăloșite de putregăiurile ieșite la suprafață prin vânzolitul apelor demagogice.

Întocmai ca pe vremurile de urgie barbară, de năvăliri și nesățiu de prădă, în aceeași măsură, însă sub altă formă, orașele și provinciile românești, ne sunt răpdădite de atdția nepoftiți și nesăturați, streini.

Năruirea ce ne amenință cu acaparea bunurilor naționale este pe

punctul de a se împlini și tocmai de aceea, o solidaritate românească — cere în luptă pe bunii patrioți. Numai prin o strânsă colaborare în jurul diriguitorilor, prin o încredere desăvârșită, se poate înlătura pericolul de a nu fi ingenunchiați.

În marea bătălie angajată, deosebit de tactica și strategia generalismelor în acțiunea luptelor, biruința depinde în majoritatea cazurilor și de avântul și buna întocmire ce înfățișează o UNITATE solid INCADRATĂ.

Și ceasul de față, ACEASTA O PORUNCEȘTE.

T. I.
— București. —

O pildă gazetarilor români

Reproducem mai jos, în întregime, din ziarul *Libertatea* dela Orăștie, No. 49 din 28 Noembrie 1929, scris de ne înfricatul luptător cu talentu-i deosebit de a intra în sufletul poporului, de părintele Ion Moța, care de 28 da ani își ține gazeta înfruntând și dușmănia, când perfidă, când brutală a domniei maghiare și nemernicia guvernanților români, dintre cari unii au mers cu neglioba îndrăzneală până acolo în cât au cutezat odată să suspende „*Libertatea*”, stringând astfel, pentru câteva zile o candelă de adevăr și mândrie românească din cușetul satelor noastre.

Îl reproducem cu sintemântul datoriei de a arăta gazetarilor, Români de baștină, cum scriitorul popular dela Orăștie înțelege să aprecieze două fapte, privite prin nrismă mândriei de neam și grija z'ei de mâne.

Învățați din articolul reprodus a fi oameni întregi, nu slugarnici meseriași ai condeiului, cari ocoliți cu diplomatie chestiunea jidovească, învățați a ridica prestigiul condeiului prin curajul de a spune adevărul, domnilor gazetari Români de baștină. Preotul I. Moța vă dă o pildă luminoasă; urmați-o spre binele neamului.

Reproducem din cuvânt în cuvânt:

A murit marele sobol. — Și moartea lui dă prilej celor chemați, a înjosi mândria neamului nostru....

A murit un Jidan cu buzunarele pline de aur, și toate foile trag cu cădelnițele spre el!

A venit un alt Jidan în țară, și guvernul îi iese și el în cale, ca la un Cap încoronat....

Bătrânul Moritz Blanck, capul Băncii Barmorosch-Blank, a murit la Viena, și din acest prilej — vedem un lucru fără de lege: Gazetele românești, aproape toate, aduc zi de zi articli de închinare „marelui mort”.... Articlii sunt scriși, cei mai mulți, de un om al Băncii și trimiși foilor și plătiți, și apoi.... foile nu mai au și altă părere asupra mortului, decât cea insuflată de lângă sicriul lui.

„Foate spun: a fost un om foarte priceput în ale finanțelor (umblării cu banii), încât a făcut din mica bancă a lui Marmorosch, zdrăntarul și micul cămătar, puternica Bancă Marmorosch-Blank de azi! Și a ajutat la orice întreprindere mare în țară, și a ajutat și Statul în cererile sale către cetățeni, și a făcut bine, și nu se scoate pe sine la iveală, nu se trufește cu ce făcea....

Dar nimenea nu vrea să se uite și la celelalte urmări ale muncii celei

în tăcere, ale șiretului Evreu, nu văd munca lui de sobol în pământul acestei țări și pe moșia neamului românesc! Nu vreau să vadă și să spună, că: această Bancă — asadar răposatul, care era crerul și sufletul ei, ne-a făcut marele rău de-a strica sute și mii de suflete românești de cele mai înalte, umblând cu săculeții de aur după ele, chemând pe fruntașii politici din toate partidele în Direcțiunea Băncii și plătindu-i gras, pentru ca prin ei să aibă putere asupra îndrumării politicii țării! Și azi e plină Direcția ei de astfel de fruntași politici, cari îi sunt, pentru cele 500 sau 600 de mii de Lei, ce iau dela ea pe an, slujii plecate, iar neamului nostru — coade de topor! Și mii și milioane sunt nedreptățile și umilirile pe cari neamul nostru trebuie să le sufere mușcându-și buzele, ca urmare a acestei ținute rătăcite a fruntașilor săi politici băgați slujii la Marmorosch-Blanck.... El a sprijinit „în tăcere”, „fără a se lăuda, fără a se trufii”, pe toți jidanașii și Români jidoviți, ca să străbată în redacțiile foilor din București, în cap cu trădătorul Mille, și prin ei a otrăvit gazeta românească, încât a ajuns unde e astăzi, o uriașă unealtă de stricare a sufletului românesc, în frunte cu „Adevărul”, „Dimineata”, „Lupta”,

„Adevărul“, „Dimineața“, „Lupta“, cari sunt proprietatea băncii „mare-lui mort“... Și a umplut acum și țara încolo cu tipi de-ai „Adevărului“ și „Dimineții“, cari au singurul „ideal“: săculeții cu leușori și aruncarea cu nisip aurit, ca să fie mai bine primit, în ochii Românilor!... El e marele sprijinitor al bandelor de Jidani ce ne stăpânesc codrii, — (cu ajutorul „tainic“ dela „Casa Pădurilor“...) încât Românii nu mai ajung la un jugăr de pădure, iar la conducerea uriaselor întreprinderi, prin cancelarii și la locurile bune, numai Jidani și Jidani. Românii doar tăietori de lemne, și aci numai dacă nu au alți străini. El a pus mâna pe 3 din 4 părți a fabricelor de hârtie din țară, și a câte alte întreprinderi bănoase, cari toate hrănesc numai străini! El a ajutat și ajută să se răverse de peste toate hotarele, valori murdare de jidani din afară, înecând pe prea îngăduitorul nostru popor....

Și — tot acest roi de muscoi și musculițe, cu pistrii sau numai șabegoimi, sunt tot atâția oameni gata, unii cu știință, alții din prostie sau lacomie după aur, — a ne vinde în sași țara, ori-cui, dar cari mai ales pregătesc prefacerea ei în moșie evreiască, în alt Pământ al făgăduinței, în nouă și fericitoarea (pentru ei) Palestina!

Iar în afară de țară, el e care vestește piețele de bani străine, stăpânite de Jidani, ce ținută să iee față de Statul român. Dacă la guvern nu-s oameni pe placul lui, aceia să nu dea țării un ban, ei s'o strângă zdravăn, până se va pleca, punându-și frunte oameni „supuși“ evreimei!... El dă semnalul când codrul de foi evreiești de pe glob, să răsune de oări și hule asupra României, de câte ori se face aci ceva ce nu e pe placul Jidanilor!...

Celui ce a fost sufletul acestor mișcări toate, a acestei munci de mare sobol, a acestui pregătitor de nouă robie a neamului și a țării noastre, — cum pot foile „românești“, printre cari și „Neamul Românesc“, să-i aducă zifnic tămăieri dela ziua morții până la a îngropării, ca unui mare-mare om al țării, al neamului chiar?! Dar apoi ce fu în ziua îngropării!... Tot felul de măriri politice în jurul sicriului lui....

„Liberfatea“ dă vot separat, spunând copilului pe nume: A murit un mare sobol, și — lasă după el un roi întreg, un legheon, de soboli, cari și de nu lor ajunge în violenție, dar sunt mulți și ne fac zilnic mii de rele! Pe tatăl lor, noi nu-l putem slăvi!....

ALTA.

La sfârșitul săptămânii trecute, a venit de nou în țară, în „inspecție“, Președintele mișcării Sioniste de pe glob, Jupun Sokolov. El, bine, chiar a doua zi, s'a făcut să fie primit de Ministrul de Externe, apoi de d. Prim-Ministru și chiar de M. Sa Regina Maria și sara Ministrul de externe i-a dat un banchet, ca unui oaspe scump și rar, lucrul mare! A treia zi s'a deschis „Congresul“ (Marele Sfat) al Evreilor din Țară, și Ministrul de Externe a trebuit să meargă să salute Adunarea bine încrețiților perciuni, ca pe o adunare de mare însemnată pentru țară!....

10 Decembrie 1929 la Cluj

Studentimea Creștină Clujană și a sărbătorit al șaptelea an dela începutul mișcării studentești; al șaptelea an de când s'a ridicat pentru prim dată steagul de luptă contra străinismului cutropitor — al șaptelea an de când reprezentanții studentimei din întreaga țară adunați la București au pus în discuție **numerus claususul** care spre rușinea politicianilor noștri „toți buni Români“ nici azi n'a ajuns să fie rezolvit.

Încă de cu dimineață studentimea s'a întrunit înaintea Universității de unde la orele 9¹/₂ au plecat în corpore la biserică. De aici apoi cu toții într'o coloană lungă au manifestat împrejurul bisericii din Piață intonând imnul studentesc. Mulțimea s'a oprit în fața Statuei Lupoaicii, unde președintele centrului Petru Maior: **Livia Gomboș** într'o frumoasă vorbire a subliniat importanța zilei, făcând în același timp un scurt istoric al începutului mișcărilor studentești.

Au luat apoi cuvântul delegații facultăților.

Din partea facultății de medicină a vorbit studentul, Stanea, frumos și emoționant. „subsolul nost în afară de petrol aur și alte bogății mai conține și sângele strămoșilor noștri, în numele acestui sânge ne vom apăra glia părintească de Jidovismul parazitar — spunea vorbitorul. A mai vorbit Tămășoiu, ca delegat al facultății de drept; Costescu președ. Acad. Comerciale; concis și pătrunzător președintele stud. teologi Florea Mureșeanu și Dragoș Bogdan din partea Acad. Agricole. Toți vorbitorii și au exprimat adeziunea lor la mișcarea studentească subliniind necesitatea continuării luptei. Regretăm nespuse de mult că facultatea de litere și științe nu și-a avut reprezentantul, care să ia cuvântul în această frumoasă manifestare.

La orele 11 și jum. a avut apoi loc,

era adunarea curat politică și națională a unui neam de locuitori din țară; a celui mai blăstămat și stricător desvoltării neamului nostru românesc în țara lui.

Ce-avea oare să caute acolo și Ministrul nostru de Externe, ce să-l târâieze? La Adunarea cărui partid românesc, sau la Congresul cărui literici creștine, își trimite guvernul pe Ministrul ca să-l salute?

Ni se pare că mândria noastră de neam stăpânitor în această țară, nu e prea fericit păzită de cei chemați a o păzi!

la cinematograful „Corso“ în fața unui public extrem de mare, frumoasa conferință a marelui Român — a profesorului I. C. Catuneanu, despre „problema asimilării popoarelor“. Conferința a durat până la ora 1 p. m. Conferințiarul a fost răsplătit printr'o furtună de aplauze.

După conferință studentimea a manifestat ostil în fața ziarului „Ellenzek“ care în repetate rânduri cași cu ocazia Congresului dela Craiova, a insultat-o inventând minciuni de neînchipuit, să ne reamintim și de articolul prin care se spunea că studentimea română astă-vară la Sibiu ar fi bătut pe colți tor francezi ce se aflau într'o excursie prin România. De aci apoi cu toții s'au întors liniștiți acasă.

După șapte ani studentimea constantă de menirea ei va căuta să fină aprinse felinarce pentru ca cei ce sunt miopi și n'au ochelari, să poată vedea la placările luminei ceea ce mulți alții văd așa de bine.

V. L.

În tot timpul serbărilor și al manifestațiilor cari au continuat seara, studentimea s'a arătat demnă de menirea ei. Nicio diordin, nici un exces; iar când persoane străine de studentime sau agențiai partidelor politice — vâriți printre studentime pentru a o agita și compromite — încercau a se deda la acte mai puțin-folositoare, însăși studentimea era aceea care se opunea și evita orice ocaziune de-a se produce acte, ce numai în folosul dușmanilor noștri, ar fi fost. Cu toate acestea, acești dușmani nu s'au linistit, ci au căutat pe orice cale să turbure liniștea zilei, însuși Jidanii, în câteva locuri, au sporț geamurile pravăților d.u.p.ă.c.e le-au lăsat, chiar

descoperite, în tot timpul manifestațiilor.

Iar acești dușmani vădiți ai neamului românesc, în ultimul moment au fost sprijiniți de autorități, cari fără nici un motiv, tocmai când studentimea căuta a merge grupuri, grupuri, fiecare în spre lozincile lor, a fost oprită și - apoi batjocorită — în chipul cel mai nepotrivit în spre rușinea acestor autorități —, dinpreună cu marele public ce simpat za studentimea

Studentimea este deja în clar, cu întrebarea: cine, numai, o va putea satisface și cine, numai, e vrednic de conducerea acestei țări călcate de străini. I. R.

Se impune mai multă atenție

Din partea cunoscutului luptător în L. A. N. C., constant luminat și energic, din partea dlui A. Țieranu dela Timișoara, care de trei ani, cu sacrificii materiale scoate inimoasa foaie «*Svastica Banatului*», a primit Dl. Prof. E. C. Cătuneanu următoarea scrisoare, din care rezultă până unde își întinde mrejele perfide Francmasoneria, până la treptele tronului, și cum un ziar ca «*Universul*», lipsit de informația necesară a putut să cadă în cursă.

Iată textul:

Mult Stimate D-le Profesor, Cu onoare Vă atrag atențiunea asupra »Universului« din 9 Dec. c., în care se reproduce o fotografie a A. S. R. P. Ileana, în costumul »albastru«, într-o poziție foarte interesantă: face semnul de recunoaștere al francmasonilor.

Se vede, că »Universul« stă în slujba lojelor:

Primiți Vă rog asigurarea distinsei mele stime.

A. Țieranu» — Timișoara.

Organizarea L. A. N. C. — Județul Turda

Orășul Luduș, din jud. Turda, atât de copleșit de Jidani, în sfârșit și-a văzut visul împlinit: la data de 21 Noemvrie a. c., Românii iubitori de Neam, Țară și Credință, au pus bazele

Comitetului local al L. A. N. C. alegând următorul comitet:

Președinte N. Corlățeanu, vicepreședinți A. Pop și N. Colceiu, se retar N. M. Tiincă, se retar de ședință N. Matei, casier N. Nicoară și membri în Comitet A. Nechita, V. Dan, I. Rusu, I. Mureșan, P. Cecălăcean, T. Mărginean, R. Săliștean, V. Hagău, N. Bercia, E. Puta, S. Zichșan.

Toți bărbați demni de lucruri vrednice cari au și luat hotărârea de-a organiza întreg județul Turda și a forma cât mai curând și Comitetul județean al L. A. N. C.

Județele din Ardeal, cari încă nu sânt organizate, vor lua pildă dela județul Turda și vor face la fel, se vor organiza sau reorganiza. Prin unire prin muncă și bună înțelegere, vom ajunge la izbândă.

Comitetul Uniunii Studenților Români pe anul 1929-30

Președinte G. Popescu-Botoșani. Vice Președinte: E. Stan.

Departamentul internelor: Director: H. Butucescu, Secretari: C. Zanetti, V. Pătrășcanu.

Departamentul Externelor, Director: C. Nasta, Secretari: I. Livadaru, Gh. Avamfi.

Departamentul Propagandei și Presei: L. Bugheanu, F. Becescu, C. Brânzei.

Departamentul Sporturilor: Director: Căpitan Albescu, Secretari: I. Badiu, C. Morțun.

Membri cu atribuțiuni speciale: I. Belgea, N. Cămpineanu, I. Gregorian.

O directivă pentru tinăra generație

Domnul Dr. Amos Frâncu, apărător al Moșilor și al Studenților, a trimis Congresului Studentesc din Craiova următoarea telegramă:

Congresul Studenților

Craiova.

Salut pornirea generoasă pentru idealul integral național desrobirea Românilor subjugăți din afară și dinlăuntru Studentimea militantă va salva Granițele, Maramurășul, Săcui mea și întâiu Țara Moșilor năpăstuită cănește în păduri, mine, colonii, drum și existență, voind Crucea Roșie dela Budapeșta să le răpească ultimul azil Spitalul destinat pentru

Moșii dela 1784, 1848 și 1918, acum toți damnăți la lentă agonie.

Amos Frâncu.

Suntem convinși că tinerimea animată de Idealul Național, care nu e desăvârșit nici în afară, nici în lăuntru, își va face datoria cu vârf și indesat.

Casina din Geoagiul de Jos

Citim în ziarul „*Libertatea*” dela Orăștie No. 24 1929, cele ce urmează: „*Casina din Geoagiul-de-jos* a respins a se mai abona la „*Infrățirea Românească*”.

„La Cluj se tipărește de 5 ani de zile o revistă națională creștină „*Infrățirea Românească*”, de 2 ori pe lună, având Director pe dl profesor universitar I. C. Cătuneanu, un bărbat luminat, bogat în știință și statornic în credința sa de luptător împotriva primejdiei, care mai mult ca ori-când, ne sugrumă astăzi, — a celei evreești.

Nu este număr, în care, de 5 ani de zile, să nu se fi tipărit macar un articol cu adevărat plin de lumină, de duh și de adevăr, — scris aproape totdeauna de dl Prof. Cătuneanu.

Dacă în colo în revistă, vor fi uneori și pagini mai puțin îngrijite, mai puțin savante, scrise de oameni mai tineri, sau cu vederi mai mărunte ca ale Profesorului Cătuneanu, ne-având știința d-săle bogată, — asta nu trage în cumpănă, pentru cetitor, căci numai articolul dlui Cătuneanu face cât de o sută de ori prețul Revistei! Și nu mulți sunt printre noi aceia, cari ar putea spune că au luat în zadar revista în mână că n'au avut ce învăța din ea, că atâta știu și ei!.

Nu. Din fiecare număr al *Infrățirii Românești*, ai ce învăța.

O casină, o societate de lectură, o casa Națională cu cetitori mai cu carte (pentru ță ani e drept că revista e neînțeleasă, fiind scrisă pentru cetitori cu știință), — nu se poate lipsi de o astfel de revistă. Tocmai iindcă e Casină, unde vin mulți, și o gazetă, o revistă, trece prin multe mâni, — multe suflete se adapă aci.

Ce bărbați mai presus de ai altor Casine, trebuie să aibă „*Casina*” din Geoagiul de jos (județul Hunedoarei), cari au aflat în acest an, că — n'au ce mai învăța din revista dlui prof. Cătuneanu „*Infrățirea Românească*”, și, după ce o avuseră câțiva an de zile, — au hotărât să n'o mai aboneze!